

E

EMILY D. BEŇOVÁ

Temní anjeři

OSLOBODENÁ

www.elist.sk

Temní anjeli

OSLOBODENÁ

Autor: © Emily D. Beňová
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Adriána Švarná
Vydavateľstvo: Elist, Liptovský Mikuláš
Rok vydania: 2018, prvé vydanie
Tlač: Tešínska tiskárna

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-8197-019-1

Pod'akovanie

Moje ďakujem patrí všetkým, ktorí mi dali ako autorke šancu a siahli po mojich knihách. Ďakujem svojej rodine, priateľom, čitateľom a vydavateľstvu Elist, ktoré *Temných anjelov* vzalo pod svoje krídla a dovolilo im vzlietnuť.

Janka Pipová, ďakujem za to, že si bola mojím radcom.
Lucka Reicherová, tebe za to, že si so mnou mala trpezlivosť,
keď som potrebovala poradiť.
Zuzka Jakubovská, aj tebe ďakujem, lebo si tu so mnou
od úplného začiatku a stále vo mňa veríš.
Ďakujem aj tebe, Megy Lunáková. Pamätáš?
Táto kniha nás spojila.
A ďakujem aj tebe, Katka Saková, pretože SI.

*„V láske neplatia žiadne pravidlá.
Snažiť sa svoje city ovládnuť?
Načo to všetko?*

*Nakoniec rozhodne srdce a nám
nezostane nič iné, než ho poslúchnuť.“*

1. Plán „C“

Znova som sedela pri Bruceovi a menila mu obklady. Do večera zoslabol tak veľmi, že sa nevládal už ani pohnúť. Ťažký kašeľ na chvíľu utíchol, no mala som strach, že sa vráti. Keď sa znova ticho rozkašľal, schmatla som vreckovku a pridržala mu ju pri perách. Vyprskol iba zopár krvavých kvapiek a znova sa upokojil. Po chvíli otvoril oči a pozrel sa na mňa.

„Ahoj,“ šepla som tichučko a on sa zamračil.

„Kto si?“ spýtal sa ma unavene a ja som mala dojem, že mi v tej chvíli pukne srdce.

„To som predsa ja, Madyne.“

„Kto?“

Dole tvárou sa mi skotúlala slza a srdce sa mi rozbubnovalo ako o život. „Som Madyne. Nespomínaš si na mňa?“ Myslím, že som v tej chvíli polovicou srdca umrela.

„Som veľmi unavený,“ zamumlal takmer nezrozumiteľne a znova zavrel zakalené oči.

Zaplakala som do dlaní. Tichučko, takmer nečujne. Mala som strach, že ak budeme čakať do zajtra, pre Brucea môže byť už neskoro.

Po chvíli sebou trhol a zastonal ako od bolesti.

„Bruce,“ splašila som sa, no on ma nevnímal.

Schúlil sa do kľbka a opäť začal kašľať, akoby sa dusil. Priložila som mu k perám vreckovku, no on mi odstrčil ruku a rozkašľal sa ešte viac. Z úst mu tmavá krv tentoraz doslova vytekala, no najhoršie na tom bolo, keď vykašľal niečo konzistentné. Zdesene som vyskočila na nohy a bez dychu si ho prezrela. Keď znova vykašľal kus zo seba, spanikárila som tak veľmi, až som vybehla na chodbu a rozbehla sa do pivnice za Serenou.

Keď ma zazrela, pochopila, že je zle. Vyskočila zo stoličky spreď Sethovej cely a obe sme vbehli do Bruceovej izby ako pominuté. Keď som uvidela, že skoro celá posteľ je od krvi a krv sa z neho doslova leje, zalapala som po dychu. Žalúdok sa mi rozochvel, div som sa nepovracala.

Musela som ísť von na vzduch, skôr ako by som sa tam celkom zosypala.

Vyšla som z izby a oprela sa o protiľahlú stenu na chodbe. Snažila som sa upokojiť, predýchať ten strašný okamih, no stále sa mi premieľal hlavou. Triasla som sa a plakala, no bola som rozhodnutá.

Už nebudem čakať! Bruce už nemohol čakať!!!

Utrela som si slzy z očí a pohla sa na koniec chodby. Tam som zastala pred poslednými dverami a ešte raz som sa zhlboka nadýchla.

Nemienila som klopať. Vošla som do jeho izby drzo a bez pozvania. Len čo ma zazrel, odtiahol si od krku ambulatnú transfúziu a uprel na mňa zaskočený pohľad.

„Musím s tebou hovoriť,“ povedala som rozhodne bez tolerancie a on sa vystrel.

Pri pohľade na krv na jeho perách a čierny pohľad som stuhla. Vyrušiť upíra pri krmení je asi také rozumné, ako vyrušiť leva pri love. Dať sa však teraz na útek som tiež neplánovala. To, prečo som sem prišla, bolo veľmi dôležité, a hoci mi vôňa mladej ženy zaimponovala, nemienila som sa tým zamestnávať o nič viac ako faktom, že som upír. Teda... aj on bol upír. Ako to, že sa sýtil z jej žíl? To mu lipový čaj v jej krvi nijako neublížoval?

Dofrasa! Ako to bolo možné?

Jazykom si oblizol krvavé kvapky a intenzívne sa pozrel na omámenú družku. „Vezmi si šatku a choď do obývačky.“

Mladá žena sa naňho iba usmiala a bez slova urobila, čo chcel. Vzala si belasú šatku, prešla pokojne popri mne a vyšla z izby.

„Ovplyvňuješ ju?“ spýtala som sa trochu zarazene.

„Neučili ťa klopať?“ zasyčal. Podišiel k nočnému stolíku, otvoril fľašu vína a napil sa z nej.

„Rozmyslela som si to,“ hlesla som odhodlane, aj keď so strachom, no on nereagoval. „Vyhral si. Vyspím sa s tebou a ty mi ho pomôžeš zachrániť,“ vyšplechla som priamo, bez okolkov a jemu zaskočil mok, ktorý do seba lial.

Zakašľal a šokovane sa na mňa pozrel. „Čože?“

„Urobím, čo odo mňa žiadaš, ak mi pomôžeš zachrániť muža, ktorého milujem.“ Posledné tri slová som vyriekla s dôrazom, aby pochopil, že ak sa s ním aj vyspím, nebude to preto, lebo sa mi páči, ale preto, lebo tým zachránim život niekomu, na koho on nikdy mať nebude.

Znova si odkašľal. Položil fľašu na miesto a podišiel bližšie ku

mne. „Pomôžem ti, no keďže si ma raz odmietla, a tým pošliapala moje ego, zvyšujem svoju požiadavku.“

„Čože?!“ Bol to od neho podraz, no teraz som nemala na výber. Bruce umieral a mne neostával čas na otáľanie. „Čo chceš tentoraz?“

„Stráviš so mnou celý víkend. Miesto a čas vyberiem, samozrejme, ja.“

„Celý víkend?“ zalapala som po dychu.

„Ber alebo...“

„Dobre,“ vyprskla som pohotovo, skôr ako by si to stihol rozmyslieť a on sa pobavene uškrnul.

„Ty ho skutočne miluješ.“

„Viac ako svoj vlastný život. No mám jednu podmienku.“

Súhlasil.

„O tom, čo sa medzi nami stane, nikdy nikomu nepovieš. Nikdy!“

Prikývol. „Neboj sa, Bruce sa to nikdy nedozvie, aj keď s jeho darom...“

„V tejto chvíli jeho schopnosti neexistujú, a keď ich znova nadobudne, viem, čo robiť, aby ma nemohol uvidieť.“ Miranda mala ešte vždy ampulku, ktorú nosila moja mama celé roky. Požičala by som si ju.

„Zdá sa, že to máš premyslené,“ kývol uznanelivo hlavou a nadýchol sa. „Fajn. Keď zistíš, kde sa ten vlkolak skrýva, vyrazíme.“

„Schováva sa v dome v Oaklande,“ povedala som bez okolkov. „Je to v San Franciscu. Objavil sa tam dnes ráno. Môžeme ísť okamžite.“

„Prekvapuješ ma,“ uznal.

„A to o mne ešte nič nevieš.“

„Vezmem si zbrane a kľúče od auta,“ nadhodil a spod postele vytiahol veľkú čiernu tašku.

„Nepôjdeme autom. Na to nemáme čas,“ odsekla som a Derek zneistel.

„Nie? A ako tam chceš ísť? Peši?“ doberal si ma.

„Prenesiem nás tam.“

„Počkaj. Ako prenesieš?“

„To, že dokážem vidieť ľudí na opačnej strane sveta, nie je môj jediný dar.“

„Koľko darov máš?“

„Dokopy štyri.“

Šokovane zalapal po dychu. „Čo si ty, dofrasa, zač?“

„A ty?“

Nechápavo pokrútil hlavou.

„Raisy si dala lipový čaj a ty si sa z nej napil. Nie si polovičný upír ako ja, takže by si mal byť teraz teoreticky mŕtvy.“

„Hm. Povedzme, že som trochu výnimočný upír.“

„Výnimočný?“

„Chceš sa zhovárať alebo zachrániť muža, ktorý má pred sebou najviac dva dni života?“ opýtal sa ironicky.

„Ja som zbalená.“

„Ja tiež,“ hlesol a potriasol taškou, ktorú držal v ruke.

„Musím sa ťa však dotknúť. Musíme sa držať, aby som preniesla aj teba. Čím bližšie budeš stáť, tým to bude pre mňa jednoduchšie,“ vysvetlila som v skratke a dosť nervózne. Niežeby som sa jeho blízkosti bála, no jediný, koho som doteraz prenášala, bol Bruce, a preto som sa cítila trochu vyplašena.

„S blízkosťou nebudem mať problém. Vlastne sa ťa celkom rád dotknem. Aj ty by si si mala začať zvykať. Keď sa ťa budem dotýkať nabudúce, budeš nahá,“ nadhodil spokojne a moje líca panicky zahoreli.

„Na to si ešte pár dní počkáš.“

Prehodil si tašku cez plece a pristúpil bližšie. „Ako sa ťa mám dotýkať? Takto?“ spýtal sa, keď mi položil ruky na boky. „Alebo takto?“ pritlačil si ma na hrud' a ja som sa doňho zaprela rukami.

„Nemusíš byť zas až tak blízko,“ sykla som a on sa spokojne uškrnul. „Daj mi chvíľu,“ požiadala som. „Musím si ho predstaviť a nájsť vhodné miesto na premiestnenie. Ak by som sa zjavila tesne vedľa neho, bola by to samovražda.“

„Iste. Ani sa nehnem,“ sľúbil a ja som zavrela oči.

Predstavila som si Leonarda, hoci prvé sekundy bolo veľmi ťažké sústrediť sa, a zazrela som ho, ako leží na posteli v akejsi malej izbe a zvíja sa od bolesti. Mal ľudskú podobu a popíjal čosi horúce. Teraz večer to bol možno aj čaj.

Skrz jeho oči som zbadala osobu, na ktorú sa pozeral a len čo som zočila Joshuu, zdesila som sa. Videla som jeho meravý výraz, jeho nespokojne poskakujúce prsty po stole a zrazu som sa ocitla na jeho mieste. Teda nebola som tam skutočne. Skôr som sa vyskytla v jeho hlave. Videla som Leonarda cez jeho oči.

Joshua sa zrazu otočil a ja som sledovala chodbu, po ktorej prechádzal. Vyšiel z domu a v tme sa predou mnou vynoril malý domček. Na dvore stálo staré a poškriabané auto. Miesto som si prezrela však pozorne. Potom sa moja vidina vytratila a ja som uprela zrak na zaujatého Dereka.

„Takže? Našla si bezpečné miesto?“

„Dvor oproti.“

Prikývol a pritisol ma k sebe ešte tuhšie. „Vieš o tom, že nádherne voniaš?“

„Asi parfum, ktorý som dostala od Sereny.“

„Ja som nehovoril o tej vôni,“ pokrútil hlavou.

„Chceš mi pomôcť alebo nie?“

„Hor sa na lov,“ dokončil spokojne a ja som zavrela oči.

Predstavila som si dvor s nízkym plotom a vo chvíli, keď som pocítila silný tlak na hrudi, som vedela, že sa premiestňujeme. Celý čas som myslela na zelený trávnik za plotom, na staré oškreté auto, na verandu domčeka, a keď tlak zmizol, otvorila som oči. Stáli sme na dvore, kam som nás aj chcela preniesť, no Joshua bol ešte vždy pred domom oproti a ja som nechcela riskovať, že nás zazrie. Stiahla som Dereka za starý hnedý pick-up a nenápadne vykukla na Joshuu.

„To je ten vlkolak? Na dvore sa mi zdal o dosť statnejší,“ riekol Derek šeptom.

„Nie, to je jeho praprasynovec.“

„Pripravím si zbrane a môžeme vyraziť.“

„Čo chceš robiť?“ zdesila som sa, keď si čupol za auto a otvoril tašku.

Vybral z nej dve zbrane a položil ich na zem. „Postrieľať ich,“ hlesol spokojne.

„Všetkých?“

„Nie, nechám aspoň jedného, aby sa mohol stať alfa samcom ich svorky a potom nás nemilosrdne všetkých pozabíjal,“ vyriekol ironicky.

„Myslela som si, že si vezmeme iba krv a zmizneme.“

„Veď to aj urobíme.“

„Nie, ty ich chceš pozabíjať. Leonarda môžeš, no ostatní sú nevinní. Plnia iba jeho rozkazy.“

„Madyne, som lovec. Nikdy nerobím polovičatú robotu. Keď odtiaľto odídeme, nikto z nich nezostane nažive.“

„Čože si?“

„Lovec.“

„Lovec čoho?“

„Hm. To závisí od okolností. Raz sú to upíri, niekedy ľudia a inokedy zase vlkolaci. Podľa potreby.“

„Takže preto ťa Bruce ani Serena nechcú? Pretože sa vydávaš za ľavú ruku Boha.“

„Skôr pravú ruku satana. Posielam mu do pekla príšery.“

„Hh. Príšery? Kam sa zaraďuješ potom ty?“

Pozrel sa na mňa a pokýval hlavou. „Čo myslíš?“

„V tejto chvíli naozaj neviem.“

„Bruce mal pravdu, keď ťa predou mnou varoval. Nie som dobrý človek, Madyne.“

„Ako vieš, že ma pred tebou varoval?“

„Poznám ho. Mój brat jednoducho neznesie, že som ten dokonalejší.“

„Podľa mňa si iba nafúkanec, ktorý si o sebe priveľa namýšľa.“

„Aj to, no ten nafúkanec ťa bude mať na celý víkend. To by sa len tak niekomu nepodarilo.“

„A kedyže chceš mať ten vynútený víkend?“

Vstal s dvoma zbraňami v rukách a ľahkovážne mykol plecami. „Nad tým som sa ešte nezamýšľal. Ak tu dnes umriem, minie ťa to, no ak prežijem,“ usmial sa na mňa a pohryzkal si spodnú peru, „zažiješ, čo si ešte nezažila.“

„Tomu verím. Sex z vynútenia musí byť nezabudnuteľný.“

„Nechcem mať s tebou sex. Ak to povieš takto, vyzniem ako pasák, ktorý ťa len prehne a odkopne.“

„Hh. A nejde ti presne o to?“

„Ide, no chcem, aby sme sa milovali. Vieš... objatia, pohladenia, vzdychy...“

„Á. Fajn, pochopila som. Chceš, aby som sa na teba počas toho usmievala.“

„Hm, ani nie. Celkom mi postačí, ak budeš taká prítulná, ako bývaš k môjmu bratovi.“

Tak na to sa budem musieť poriadne spiť, pretože ty nie si Bruce.

„Vezmi si toto!“ povedal a strčil mi do ruky revolver.

„Zbláznil si sa? Pri kúsku šťastia zastrelím niekoho nevinného alebo seba. Neviem strieľať.“

„Tak pozorne sleduj. Rýchlokurz.“ Vzal mi zbraň z ruky a vysvetlil mi to tak rýchlo, že som si zapamätala iba to, čo treba stláčať, aby zbraň vystrelila.

„Derek, neblázni. Bojím sa zbraní. Okrem toho urobia hluk a ja nechcem na seba pútať pozornosť.“

Zagúľal očami a vzdychol. „Mal som si dať s tebou celý týždeň, aby som ťa konečne niečomu priučil. Čo myslíš, čo je toto na hlavni tvojej zbrane?“ spýtal sa ma trpezlivo a uistil sa, že sme ešte vždy v bezpečí.

„Ako to mám vedieť? Vyzerá to ako trúbka.“

„Ty si trúbka! To je tlmáč.“

„Prestaň byť ku mne hrubý, lebo si jej nehučnosť hneď aj vyskúšam.“

„Mysli potom na to, že sa raz preberiem,“ podotkol výhražne a ja som sa stiahla. „Ak to bude nutné, budeš strieľať aj ty. V komore máš dvanásť strieborných guliek. Snaž sa ich trafiť do hrude.“

„Iba dvanásť? Nebude to málo?“

Zhrozil sa. „Kde si myslíš, že si? Na bojisku vo Vietname? Sú to strieborné guľky, tak sa ich usiluj šetriť a mieriť presne.“

„Mieriť presne,“ zopakovala som, lapajúc po dychu. Ruky sa mi chveli ako osike a srdce vyskakovalo z hrude.

„Bože, ženská,“ zhrozil sa nado mnou. „Vieš čo? Snaž sa nezaštreliť hlavne mňa a bude to dobré.“

„Fajn!“ Ani som nežila. Mala som dojem, že idem na popravu, nie však na tú ich.

„Dýchaj. Nieže odpadneš ešte skôr, ako sa k nim vôbec dostaneme.“

„Zvládnem to!“

„Si si istá?“

„Vôbec,“ hlesla som a on pokrútil hlavou.

„Ak to Bruce prežije, rozbijem mu hubu.“

„Za čo?“

„Za to, že jediné, čo vieš, je ponúkať upírovi čaj.“

„Len som to úbohé dievča chcela uchrániť od povinností, ktorými si ho zasypal.“

„Chce byť upírom. Mój jed niečo stojí.“

„Naozaj ju chceš premeniť?“ snažila som sa myslieť na celkom iné veci, než na tie, ktoré ma čakali.

„Nie. Vlastne nechcem,“ priznal napokon. „Lenže ona mi to verí.“

„Si bezcitný.“

„A priťažlivý.“

„Namiesto chvastania sa sme mohli byť už dávno späť,“ zavrčala som a on znova vykukol spoza auta.

„Máš pravdu. Hovoriť o mojich pozitívach je dosť nevkusné. Ideme,“ rozhodol a pohol sa preč.

Zostala som stáť ako obarená a lapať po dychu. Ideme? Prečo ma na to nepripravil trochu jemnejšie?

„Tak čo?“ oslovil ma a mnou od zdesenia tak trhlo, že nechýbalo veľa a dostala by som infarkt.

„Bože. Chceš ma zabiť?“

„Začni sa konečne hýbať!“ zasyčal. Schmatol ma za ľavé predkolká a vytiahol z bezpečia za autom.

„Nevidím Joshuu,“ šepala som, keď sme čupiac prechádzali popri aute.

„Koho?“

„Toho, ktorý stál pred domom.“

„Vošiel dnu.“ Preliezol plot a celkom tichučko zoskočil na zem.

„Tak pohni.“

„Neviem liezť.“

„Kriste, tak sa sem prenes,“ sykol zúfalo.

Preniesla som sa teda k nemu a on zhrozene pokrútil hlavou.

„Si ty vôbec upír?“

„A ty?“

„V tejto chvíli určite. Mám chuť zahryznúť sa ti do krku.“

„Urob to a nebudeš mať svoj sexuálny víkend.“

„Takú radosť ti neurobím, papuľka,“ zaškeril sa na mňa a prebehol cez cestu. Schoval sa za plot a pozrel sa na mňa. „Čo tam ešte robíš?“ zavrčal šeptom.

„Bože, ak toto prežijem, daj mi silu zabiť ho,“ zahundrala som si sama pre seba a poobzerala sa. Až keď som sa uistila, že ulica je prázdna, prebehla som k nemu. On zas preskočil plot a potichu sa prikradol k domu.

Tento plot bol omnoho nižší a ja som sa rozhodla, že ho preskočím. Chytila som sa ho, odrazila sa od zeme, no plot bol trochu vykolísaný, a keď som sa ho pustila, ticho sa zakýval.

Derek sa pľasol po čele a v dome čosi zabuchotalo. Schmatol

ma za ruku a pritisol chrptom k stene domu. Cez okno nad nami prenikla žiara baterky, ktorá osvetlila plot na mieste, kde sa kolísala a ja som zatajila dych.

„Vidíš tam niečo?“ spýtal sa ma známy hlas. Patril Leonardovi.

„Nie. Najskôr nejaké zviera,“ odvetil Joshua. Ešte chvíľu posvietil na okolie a potom zhasol baterku. Začula som vzdáľujúce sa kroky a v žilách mi vyschlo. „Nevieš, kedy sa vráti Sam a Bill? Už by tu s jedlom mali byť,“ povedal Joshua zo zadnej časti domu. Obaja sme si vydýchli.

„Môžeš byť nabudúce, preboha, opatrnejšia?“ spýtal sa ma šeptom Derek. Pozrel sa na mňa, a keď zazrel, kde má ruku, zachichotal sa. „Pekné. Akurát do ruky.“

Pozrela som sa dole, a keď som na svojich prsiach zahliadla jeho mocnú ruku, zmrzla som. Odstrčila som mu ju a pohla sa k zadnej časti domu. Začula som, ako ma začal potichu nasledovať, a keď sme boli celkom vzađu, predbehol ma a zhodnotil situáciu.

Na zadnej neveľkej terase postával akýsi mladík a fajčil. Priznám sa, že hoci som dobre videla aj v noci, všimla som si ho iba vďaka jeho žiariacej cigarete. Derek mi rukou naznačil, aby som bola ticho a prikázal mi, aby som zostala na mieste.

On sa odsunul bližšie k mladíkovi a ja som začula už iba to, ako muž celkom ticho zhíkol a potom zaznel tlmený výstrel. Otočila som hlavu k Derekovi, no on už stál pri mladíkovi a podopieral ho, aby pri spadnutí na zem neurobil rámus. Položil ho potichu na zem a potom mi ukázal, aby som šla za ním.

Ukradomky som vyšla zo skrýše a on nečujne otvoril zadné dvere na dome. Ukradomky sťa mačka som vyšla na terasu a so strachom, no odhodlane som vstúpila dnu. Derek vošiel hneď za mnou a potichu privrel dvere. Nezatvoril ich však úplne, akoby nechával únikovú cestu pripravenú na nečakaný útek. Vlastne som tomu bola rada, pretože u mňa bolo najpravdepodobnejšie, že sa poberiem preč prvá, aj keď práve dnes som bola odhodlaná prekonať samu seba.

Lenže nesmela som byť zbabelá. Bruceovi by nepomohlo, keby som tu teraz umrela, takže som musela byť dosť silná na to, aby som sa z tohto dostala bez problémov. Okrem toho som tu bola s Derekom. Mali sme dohodu, určite ma nenechá umrieť.

Celý dom bol tmavý. Nesvietilo v ňom ani jedno jediné svetlo.

Iba v kuchyni horela uprostred stola hrubá svieca a osvetľovala dve osoby. Jedna, robustnejšia, sedela za stolom a tá chudšia stála oproti nej.

„Ian, fajčíš tri naraz, či čo?“ skríkol Leonard a ja som začula, ako sa mi rozbúšilo srdce.

Derek vytiahol spoza pása čosi strieborné a ja som zovrela revolver ešte rozhodnejšie.

„Pôjdem sa naňho pozrieť,“ podujal sa Joshua a zazneli kroky. Smerovali k nám a ja som zatajila dych. Kroky zrazu zastali a Derek spozornel.

„Cítiš to?“ spýtal sa Joshua, keď bol takmer vo dverách.

„Čo máš na mysli?“

„Myrhu.“

Derek sa v tej chvíli vystrel, skočil pred dvere a zabodol striebornú vec Joshuovi do brucha. Odsotil ho na zem a Leonard vyskočil na nohy.

„Ty?!“ zreval Leonard zúrivo.

„Máš niečo, čo potrebujem,“ zasyčal Derek a vytiahol naňho revolver.

„Nič odo mňa nedostaneš.“

„Tým by som si nebol taký istý.“

Začula som, ako Derekova zbraň ticho vystrelila, no najskôr ho netrafil, pretože Leonard vykročil na chodbu a vo chvíli, keď ma zazrel, zaznel druhý výstrel. Vlkolak sa guľke znova uhol a vyrútil sa ku mne.

V tej chvíli som celkom stuhla. Už som videla, ako ma trhá na kusy, keď Derek opäť vystrelil a Leonardom trhlo. Uštedril mu ranu do ramena a moje ruky sa divoko rozochveli.

Leonarda odrazilo do steny, kde spadol na zem a začal sa v bolestiach zvíjať, rovnako ako sa skrúcal už aj Joshua.

Derek podišiel ku mne a ustarostene si ma prezrel. „Si v poriadku?“

Prikývla som.

„Tak prečo si, dofrasa, nestrieľala?“ okríkol ma.

Iba som mykla plecami a bez dychu sa pozrela späť na Leonarda. Z ramena sa mu začalo dymiť, akoby ho striebro páliło, a ja som sa bez dychu zahľadela na Dereka. „Čo sa to s nimi deje?“ Aj z Joshuovho brucha sa dymilo. Čosi také sa nedalo prehliaďnúť.

„Strieborné guľky sú napustené svätenou vodou.“ Derek znova odistil zbraň, namieril na Leonarda a ten sa začal pohotovo meniť. „Prepáč, kamarát, no nemám na výber.“ Opäť vystrelil a ja som uvidela už iba to, ako guľka prerazila Leonardovu hlavu a on zostal nehybne ležať.

Potom sa otočil k Joshuovi a mne sa rozbúšilo srdce. Toho chlapca som poznala a teraz, keď som videla strach na jeho tvári, sa vo mne pohlo svedomie. Chcela som Dereka zastaviť, dokonca som šepala aj nie, no on ma odstrčil nabok a popravil ho rovnako nemilosrdne ako Leonarda.

Potom vytiahol z vrecka benzínový zapaľovač, zohol sa k nevládnemu telu, vzal mu zlatý prsteň, a keď sa chlapca dotkol ohňom, zblkol, akoby bol poliaty horľavinou. Cúvla som, aby na mňa nedosiahli plamene a hneď nato sa Derek otočil k Leonardovmu ľudskému telu a zhasol zapaľovač.

„Aj mňa okradneš?“ zhrozila som sa.

Z vrecka vytiahol malú sklenenú ampulku, otvoril ju a z druhého vrecka vybral vyskakovací nožík. Podrezal Leonardovi žily na ruke a nazberal do ampulky krv.

To, že bol na túto príležitosť doslova pripravený, mi neušlo. Taška pod posteľou, čierne oblečenie, ktoré mal na sebe, sklenená ampulka vo vrečku... „Vedel si, že za tebou prídem. Čakal si na mňa.“ Teraz som si tým bola istá.

Zavrel ampulku plnú tmavej krvi, aj jemu stiahol zlatý prsteň a zapálil zapaľovač. „Vedel som, že urobíš všetko pre to, aby si ho zachránila. Len som netušil kedy.“

„Si vypočítavý pokrytec!“ sykla som zlostne a on podpálil aj Leonarda a uskočil ku mne do bezpečia.

„Ten vypočítavý pokrytec dodržal slovo,“ sykol a hodil na mňa prísny pohľad.

„Tiež ho dodžím,“ podotkla som rozhodne.

Zhasol zapaľovač a chytil ma za ruku. Len čo sme vybehli na terasu, Derek padol na zem, skotúľal sa na trávnik a ja som ucítila, ako ma ktosi zdrapil. Už by som bola vykrikla, no ten, kto ma držal, mi rukou zakryl ústa, vytrhol mi zbraň a priložil mi ju k hlave. V tom okamihu som zostala celkom bezradná. Do nosa mi vrazila ostrá vôňa dreva, machu a chlпов a moje srdce sa dalo do pohybu.

Vlkolak!

K Derekovi zoskočil útlý človečik a po tyčke, ktorú mal v ruke, prebehol modrý lúč. Dotkol sa ním Dereka a ten zastonal a začal sa zdesene skrúcať.

Až teraz, po prekonaní prvotného šoku, som si uvedomila, že osoba, ktorá jeho telom prehnala niekoľko tisíc voltov, bola žena s čiernymi vlasmi zopnutými do vrkoča a hranatými črtami tváre.

„Ten cudzí zabil Leonarda,“ riekol ďalší, tretí muž, ktorého som v tom zmätku ani nezaregistrovala, a mladá žena, možno tiež vlkolačka, stuhla.

„Zabil alfu?“ spýtal sa vlkolak, ktorý ma držal pod krkom a tisol mi revolver k hlave ešte bolestivejšie.

„Aj následníka,“ podotkol vlkolak, ktorého som najprv ani nezbadala.

„Pusti ju!“ prikázala černoška hrubým hlasom a muž poslúchol. Pustil ma a ja som zalapala po dychu.

Teraz som nerozumela už skutočne ničomu. Oni nás hádam púšťali? Zabili sme predsa ich vodcu. Ich alfa samca. To, že nás nezadržovali, nedávalo zmysel.

„Zabili aj Iana,“ podotkol muž, ktorý ma predtým držal, a ja som pomaly, ale isto podišla k Derekovi.

Ten sa po zasiahnutí prúdom zdvíhal zo zeme a snažil sa predýchať poriadny šok.

„Vráťte im zbrane!“ prikázala žena.

„Telma, ale veď...“ bránil sa muž, ktorý ma držal ešte pred chvíľou pod krkom.

„Hneď!“ zasyčala žena v strednom veku a obaja muži podišli k nám.

Podali nám zbrane a Derek sa na mňa ustarostene pozrel. „Si v poriadku?“ opýtal sa ma.

Príkývla som a prehltna. Srdce som mala ešte vždy zaseknuté kdesi medzi rebrami, no žila som, a hoci som túto čudnú situáciu ani trochu nechápala, bola som rada, že ma už nik neohrozuje Derekovou zbraňou.

„Dúfala som, že ťa jedného dňa stretnem, Madyne Williamsová,“ riekla Telma a usmiala sa na mňa.

Zmätené som sa pozrela na ženu. „Poznáme sa?“ Nebola mi známa. Vlastne som ju videla prvý raz v živote. Bola to pekná černoška. Na jej tvár by som určite nezabudla.

„Nie, no poznala si môjho syna.“

„Vášho syna?“

„Volal sa Hank,“ povedala a ja som celkom stuhla.

V hrudi mi v tej chvíli doslova zahrnelo. Cívela som na ňu ako nesvojprávna a lapala som po dychu. „Necháte nás žiť preto, lebo sme zabili toho, ktorý vzal život vášmu synovi?“ snažila som sa pochopiť túto zvláštnu situáciu.

„Aj, no hlavne preto, lebo táto svorka má odteraz nového vodcu. Kým on nepovie ako ďalej, nesmieme robiť nič.“

„Kto ním je? Vy?“

„Nie, ja nie. Stal sa ním...“

„Madyne, mali by sme sa vrátiť,“ prerušil náš rozhovor nespokojný Derek. „Bruce je na tom dosť zle. Nemáme čas na rozhovory.“

Zrazu mu na ňom záležalo? „Iste. Máš pravdu, mám už iba jednu otázku.“ Nemali sme čas a ja som to veľmi dobre vedela, no toto som si nemohla odpustiť. „Viete, kde je Hank pochovaný?“

Prikývla. „Na cintoríne v Port Angeles. Prial si byť blízko svojej rodiny. Myslel tým zjavne teba.“

„Musíme bežať, tak... ďakujeme za život.“

„Vlastne sme nemali na výber,“ riekol druhý muž, ten, ktorý ma predtým škrtil, a Derek ma schmatol za ruku.

„Je čas,“ povedal netrpezlivo a potiahol ma, že som nemala na výber.

Takže bolo po všetkom? Očividne áno. Dostali sme krv, aj keď pomerne ľahko, a teraz bol najvyšší čas vrátiť sa a urobiť posledné nevyhnutné kroky. Schovali sme sa medzi stromami hneď za domom, kde ma Derek znova objal a ja som zavrela oči. Predstavila som si jeho izbu, sivý koberec pod nohami, zelené tapety na stenách a vo chvíli ma zovrel nepríjemný tlak.

Keď utíchol, otvorila som oči a pozrela sa po izbe. Boli sme tam iba my dvaja, presne tak ako pred odchodom a ja som sa naňho nedočkavo pozrela. „Daj mi tú krv,“ požiadala som naliehavo a on zdvihol tmavé obočie. „Prosím.“

„Urobil som pre teba dosť, takže chcem mať istotu, že ma nepodrazíš.“

„Máš predsa moje slovo,“ pripomenula som.

Vytiahol z vrecka ampulku a vo chvíli, keď som sa za ňou nachiahla, schoval ju v dlani. „Pobozkaj ma, Madyne,“ požiadal a ja som stuhla.

„Teraz?“ Nechcela som. Aspoň nie teraz a nie tu.

„Počkám aj do zajtra, len neviem, či počká aj on,“ nadhodil prefíkane.

„Fajn.“ Postavila som sa na špičky, dala mu pusku a hneď som aj vystrela ruku k ampulke, no on ju znova skryl a zamračil sa.

„Čo to malo byť?“

„To, čo si chcel.“

„Nie, žiadal som bozk. To, čo si mi dala, bola pusa na dobrú noc.“

„Dočerta, Derek! Bruce tú krv nutne potrebuje.“

„Vedela si, do čoho ideš. Buď spravíš, čo chcem, alebo ti krv nedám.“

Mala som chuť vraziť mu päťou medzi oči. „Dobre,“ odštekla som zlostne. Znova som sa zdvihla na špičky, no on sa odtiahol a pokrútil hlavou.

„Ak sa mi ten bozk nebude páčiť, pošlem ťa preč, takže buď to urobíš poriadne, alebo ti zaželám dobrú noc.“

Tlačil ma čas a vedela som, že to myslí smrteľne vážne. Oboma rukami som sa oprela o jeho svalnatú hrud' a pomaly a nervózne som sa natiahla k jeho perám. Keď sklonil hlavu a dotkol sa ma perami, stuhla som.

Bolo to zvláštne. Cítila som, ako mi strach zvieria žalúdok, ako ma svedomie pomaly, ale isto ničí, no pociťovala som aj dráždivé chvenie a túžbu. Vedela som, že ho musím pobozkať tak, aby sa mu to páčilo, takže som do toho musela dať skutočne všetko. Predstavila som si, že bozkávam Brucea, takže som pomaly a precítene pohla perami.

Derek sa jemne prisal, zaboril mocné prsty do mojich vlasov a začal mi bozky opätovať. Jeho pery boli sladké, hrejivé a príjemne jemné a prebúdzali vo mne niečo štekľivé. Ruky mi v okamihu skrehli, no do tváre aj krku stúpala páľava. Bozkával ma tak precítene a zároveň tak dráždivo, až som stratila hlavu.

Zrazu som nedokázala myslieť na Brucea. Plne som si uvedomovala, že bozkávam Dereka a nebránila som sa. Nebolo mi to odporné, netrápilo ma už svedomie. Páčilo sa mi to. Páčilo sa mi to tak veľmi, že som nechcela, aby prestával. Bolo to niečo nové, čosi, čo ma privádzalo do šialenstva. On ma privádzal do šialenstva.

Netuším, či budem mať dosť síl milovať sa s ním, no bozkávať

ho bolo také jednoduché ako dýchať. Šlo to celkom samo, akoby mimo mňa. Jeho pery sa kĺzali po mojich, akoby sme sa nebozkávali prvý raz. Akoby ma poznal a vedel, že presne takto to mám rada.

Tiež som sa osmelila a zaborila ruky do jeho vlasov. Zdvihla som sa na špičky, aby som bola ešte bližšie pri ňom, keďže bol o dosť vyšší než ja, a vtom mi otvoril pery jazykom. Pritlačil si ma k sebe ešte tuhšie a ja som ucítila, ako mi telom preletel štekľivý záchvev.

Bolo to, akoby do žeravej pahreby priložil ďalšie poleno, ktoré ešte viac rozdúchalo plápolajúci plameň. Myslím, že som sa počula aj zastonať, no nebola som si tým istá. Teraz som dokázala vnímať iba to, že ma chytil za vlasy, a to jemné zovretie ma rozdráždilo ešte viac. Vzrušoval ma každučký jeho dotyk, pohyb pier a sladká chuť jeho bozkov.

Netuším, či sa to páčilo aj jemu, no ja som bola unesená. Strácala som sa vo vlastnej túžbe, v pocitoch a myšlienkach, ktoré sa mi hemžili vnútri. Viem, že pripúšťať si takéto pocity bolo maximálne nesprávne, ba až pohoršujúce, pretože som milovala jeho brata, no nemohla som si pomôcť. Páčilo sa mi, ako ma bozkával, ako sa ma dotýkal...

Vzrušovala ma surová dravosť, akou sa dožadoval mojich pier, no pritom aj neha, ktorou si ma k sebe tisol. Jeho telo bolo teplé, rovnako ako bozky. Nebol ľadový ako Bradford ani vlažný ako Bruce. Bol hrejivý ako ja, čo ma poriadne miatlo, no čo ma zarážalo najviac – voňal po jazmíne!